

Kroner mindre, og som ikke vil møde frem og sætte et Tiggeransigt op. Jeg siger det til dem, fordi der er Grund for dem til at overveje, hvorvidt de ogsaa kan følge den højtærede Indenrigsminister i det Nedskæringsforslag, som nu ligger paa Tingets Bord.

Vender man sig til § 6, 2det Stykke, om det personlige Tillæg, finder man dér det allersvageste Punkt i Lovforslaget, fordi det er det, der indfører Almissepriincippet i Renkultur. Det hænger sammen med, hvad jeg sagde for et Øjeblik siden, at saa længe man kan gaa til Staten og faa Halvdelen hjem, er man mere tilhøjelig til at uddele, men naar man skal til at betale hver Øre selv, skal man nok blive mere smaalig i sin Uddeling. Jeg tror, at i mange Kommuner vil ikke ret mange faa Del i denne Uddeling. Paa den anden Side erkender jeg naturligvis, at der er Kommuner, som vil gaa den modsatte Vej og nøjes med at hæve Procenttillæget ganske lidt og derefter gaa over til at bruge § 6, 2det Stykke, for derved at faa et endnu friere Skøn. Ja, men det vil bare sige at gøre Loven endnu daarligere, det vil bare sige at udvide Grænsen for det frie Skøn. Jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, at dette skulde være en bedre Ordning, og navnlig kan jeg ikke faa ind i mit Hoved, hvorledes det ærede Medlem Hr. Martin Hansen kan staa op og anbefale denne Lov som et Gode for de gamle. Jeg gad i dette Øjeblik kunne se ind i det ærede Medlems Sjæl, saa tror jeg, jeg vilde faa noget ganske andet at se end det, det ærede Medlem har udtalt sig om fra denne Talerstol. Men jeg vægrer mig altsaa indtil videre ved at tro, at et saadant Lovforslag virkelig kan vedtages her.

Der er ogsaa andre Ting i dette Lovforslag, som gør det daarligt. Man skærper saaledes de gamles Sygekassepligt. Hidtil har det været saaledes, at en gammel Mand eller Kvinde ikke maatte melde sig ud af Sygekassen i de 6 Maaneder umiddelbart op til, at de søgte Aldersrente. Nu skærper man det til 1 Aar. Naar man samtidig ved andre Lovforslag gør Sygekasserne dyrere for Medlemmerne — og der er ingen Tvivl om, at hvis det Nedskæringsforslag for Sygekasserne, som er forelagt, gennemføres, bliver Sygekasserne dyrere —, gør man dem ogsaa dyrere for de gamle. Altsaa, samtidig med Takstnedsættelserne større Udgifter. Og saa nærer man Tvivl til de gamle, for man siger: Dette Beløb til Sygekassekontingenter skal Kommunalbestyrelsen være berettiget til at fradrage. Ja, nu begynder Kommunalbestyrelserne at optræde som Forsorg for de gamle igen.

Nu skal det være dem, der bestemmer, at de gamle skal betale dette Kontingent, og de kan tilbageholde det af deres Understøttelse. Men er det da ikke ganske ejendommeligt, at samtidig med, at man i Sygekasseloven har en Paragraf, som tillægger Kommunalbestyrelsen at betale $\frac{3}{4}$ af Kontingentet for almindelige Sygekassemedlemmer, hvorved man gør det lettere for almindelige Sygekassemedlemmer at svare deres Kontingent, gør man det vanskeligere for de gamle, og vil de ikke betale, tilbageholder man Beløbet!

Den øjeblikkelige Besparelse, som Regeringen venter at indvinde ved det foreliggende Lovforslag, er jo 11 Mill. Kr. Disse 11 Mill. Kr. indvindes jo ikke alene ved at skære den øverste Ende af; de indvindes paa forskellig Maade, dels naturligvis ved at begrænse Hjælpen til dem, der faar den, dels ved straks at smide en Del af dem, som nu faar Aldersrente, ud af Aldersrentelovens Forsorg, dels naturligvis ogsaa ved, at Forskelshjælpen falder bort, og det er faktisk saaledes i Øjeblikket, at den ene Trediedel af samtlige Aldersrentenydere faar Forskelshjælp. Denne stryges, og der opnaas naturligvis derved nogen Besparelse. Endelig opnaar man en Besparelse ved, at Taksterne gøres lavere.

Nu har det ærede Medlem naturligvis Ret i, at det at stryge den øverste Ende ikke er noget, der er ukendt for os Socialdemokrater. Vi glædede os ved, at den i sin Tid kom med, fordi vort Ideal i Grunden er at give Aldersrente til alle Samfundets Medlemmer, thi saa fik den jo rigtig Karakter af en Aldersrente. Men alligevel maatte vi dog hævde, at naar Understøttelsen for de daarligst stillede var for lav, og naar vi ikke paa anden Maade kunde faa Partierne til at bevilge Pengene, maatte vi naturligvis gaa over til at søge at gøre det bedre for de daarligst stillede ved at tage fra dem, der havde noget større Indtægt og noget større Formue. Men derfor kommer vi ikke bort fra, at det er en uheldig Vej, og jeg vil sige til forskellige af de ærede Partier, at jeg kan da ikke se, at det kan være særlig godt for deres Vedkommende. Jeg vil minde om, at da den højtærede Indenrigsminister i sin Tid fremsatte Aldersrentelovforslaget, dvælede han med mange Ord netop ved denne Side af Sagen. Det kan ikke nægtes, at der er to gode Ting ved det. For det første er det godt, at de gamle arbejder, saa længe de kan, og bliver ved at tjene noget, og for det andet er det naturligvis godt, at de foretager Kapitalopsamling Livet igennem; man kan